

Dijous XX de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 22,1-14): En aquell temps, Jesús proposà aquesta altra paràbola als grans sacerdots i als notables del poble: «Amb el Regne del cel passa com amb un rei que celebrava el casament del seu fill. Va enviar els seus servents a cridar els convidats a les noces, però ells no hi volien anar. Llavors envià uns altres servents amb aquest encàrrec: ‘Ja tinc preparat el meu banquet: he fet matar els vedells i l'aviram, i tot és a punt. Veniu a les noces!’. Però ells no en feren cas i se'n van anar, l'un al seu camp, l'altre al seu negoci; i els altres agafaren els servents, els van maltractar i els van matar. El rei, indignat, envià les seves tropes per exterminar aquells assassins i incendiar-los la ciutat.

Llavors va dir als seus servents: ‘El banquet de noces és a punt, però els convidats no n'eren dignes; aneu, doncs, a les cruïlles dels camins i convideu a les noces tothom que trobeu’. Aquells servents van sortir als camins i van reunir tots els qui van trobar, bons i dolents; i la sala del banquet s'omplí de convidats. Aleshores el rei va entrar a veure els convidats i s'adonà que allí hi havia un home que no duia vestit de noces, i li digué: ‘Amic, com és que has entrat aquí sense vestit de noces?’. Però ell va callar. Llavors el rei digué als qui servien: ‘Lligueu-lo de mans i peus i llanceu-lo fora, a la tenebra; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents’. Perquè molts són cridats, però pocs són escollits».

*«Ja tinc preparat el meu banquet: he fet matar els vedells i l'aviram, i tot és a punt.
Veniu a les noces»*

Mn. David AMADO i Fernández
(Barcelona, Espanya)

Avui, la paràbola evangèlica ens parla del banquet del Regne. És una figura recurrent en la predicació de Jesús. Es tracta d'aquesta festa de nocces que succeirà a la fi dels temps i que serà la unió de Jesús amb la seva Església. Ella és l'esposa del Crist que camina en el món, però que s'unirà finalment al seu Estimat per a sempre. Déu Pare ha preparat aquesta festa i vol que tots els homes hi assisteixin. Per això diu a tots els homes: «Veniu a les nocces!» (Mt 22,4).

La paràbola, no gensmenys, té un desenrotllament tràgic, ja que molts «no en feren cas i se'n van anar, l'un al seu camp, l'altre al seu negoci...» (Mt 22,5). Per això, la misericòrdia de Déu s'adreça cada cop més a persones més llunyanes. És com un nuvi que s'ha de casar i invita els seus familiars i amics, però cap d'ells no vol anar-hi; crida després a coneguts i companys de feina i els veïns, però posen excuses; finalment es dirigeix a qualsevol persona que troba, perquè té preparat un banquet i vol que hi hagi convidats a taula. Quelcom semblant passa amb Déu.

Però, també, els distints personatges que apareixen en la paràbola poden ser imatge dels estats de la nostra ànima. Per la gràcia baptismal som amics de Déu i cohereus amb el Crist: tenim un lloc reservat en el banquet. Si oblidem la nostra condició de fills, Déu passa a tractar-nos com a coneguts i segueix convidant-nos. Si deixem morir en nosaltres la gràcia, ens convertim en gent del camí, transeünts sense ofici ni benefici en les coses del Regne. Déu, però, continua cridant.

La crida arriba en qualsevol moment. És per invitació. Ningú no hi té dret. És Déu qui es fixa en nosaltres i ens diu: «Veniu a les nocces!». I la invitació cal acollir-la amb paraules i fets. Per això, aquell convidat mal vestit és expulsat: «Amic, com és que has entrat aquí sense vestit de nocces?» (Mt 22,12).